

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 261/06-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 7. septembra 2006 predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti M., s. r. o., Ž., zastúpenej advokátom Mgr. R. K., Ž., vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Rob 1689/05 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti M., s. r. o., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 24. júla 2006 doručená sťažnosť spoločnosti M., s. r. o., Ž. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Bratislava I (ďalej len okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Rob 1689/05.

Zo sťažnosti vyplynulo, že: „*Sťažovateľ ako navrhovateľ podal dňa 14. 10. 2005 na Okresnom súde Bratislava I návrh na začatie konania – žalobu o zaplatenie sumy 107.166,- Sk ist. s prísl., na základe ktorého sa na Okresnom súde Bratislava I začalo konanie č. 1 Rob 1689/05.*

Predmetom konania (...) je nárok sťažovateľa na zaplatenie sumy 107.166,- Sk titulom Zmluvy o nájme nebytových priestorov uzatvorenej dňa 2. 1. 2003 medzi právnym predchodcom sťažovateľa – spoločnosťou M., a. s., a odporcom – s.

Aj napriek tomu, že poplatková povinnosť bola zo strany sťažovateľa splnená, súd do dnešného dňa vo veci nerozhodol – nevydal platobný rozkaz, a ani neučinil iný procesný úkon vo veci samej, a to aj napriek žiadosti sťažovateľa zo dňa 13. 4. 2006 o rýchle rozhodnutie vo veci a sťažnosti zo dňa 17. 5. 2006 na postup súdu adresovanej predsedovi Okresného súdu Bratislava I.

Predseda okresného súdu podanú sťažnosť sťažovateľa riadne nevybavil a ani neprijal opatrenia na odstránenie zistených nedostatkov. Vo svojej odpovedi zo dňa 23. 6. 2006, Spr. 2076/06 uviedol, že podaná sťažnosť sťažovateľa je nedôvodná, nakoľko vo veci neboli zistené zbytočné prietahy v konaní; po zaplatení súdneho poplatku dňa 28. 11. 2005 bola vec predložená vyššej súdnej úradníčke, ktorá dňa 21. 4. 2006 uznesením č. 1 Rob 1689/2005, vyzvala sťažovateľa na opravu a doplnenie návrhu.“

V ďalšej časti sťažnosti sťažovateľka poukázala na to, že nesúhlasí s uvedeným názorom predsedu okresného súdu, pretože podľa nej okresným súdom žiadané doplnenie návrhu bolo podané na poštovú prepravu 29. júna 2006 a žiadané dokumenty mu boli zaslané už v žalobe sťažovateľky.

Vychádzajúc z uvedených skutočností sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd vyslovil porušenie jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Rob 1689/05, aby prikázal okresnému súdu konať bez zbytočných prietahov a priznal jej vyplatiť primerané finančné zadost'učinenie vo výške 100 000 Sk a náhradu trov právneho zastupovania v sume 6 888 Sk.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal...

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadostučinenie.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prierahov...

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy

podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie. Inými slovami, ústavný súd môže pri predbežnom prerokovaní odmietnuť taký návrh, ktorý sa na prvý pohľad a bez najmenej pochybnosti javí ako neopodstatnený (napr. III. ÚS 199/02).

Predmetom sťažnosti je tvrdenie sťažovateľky, že postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Rob 1689/05, v ktorom vystupuje ako navrhovateľka, dochádza k porušovaniu jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy.

Z prehľadu procesných úkonov, ktoré vyplývajú zo spisu okresného súdu sp. zn. 1 Rob 1689/05, do ktorého bolo nahliadnuté, vyplýva, že okresný súd prakticky od začiatku postupoval v napadnutom konaní v podstate priebežne.

Tvrdenie sťažovateľky, že v napadnutom konaní okresný súd vo veci nerozhodol, je síce pravdivé, na druhej strane však nebolo možné neprihliadnuť na to, že sťažovateľka predložila okresnému súdu fotokópie zmlúv bez podpisu zmluvných strán, na základe čoho ju okresný súd opätovne vyzýval (21. apríla 2006 a 8. augusta 2006) a oprávnene požadoval ich predloženie. Z uvedeného je zrejmé, že sťažovateľka si neplnila riadne a včas svoju procesnú povinnosť, čo je okolnosť, na ktorú ústavný súd musí prihliadať pri posudzovaní tvrdenia o porušení základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, pretože takáto okolnosť v zásade bráni súdu konať a rozhodnúť vo veci samej, a tým aj splniť účel tohto základného práva, ktorým je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu (napr. II. ÚS 26/95, I. ÚS 47/03).

Z judikatúry ústavného súdu tiež vyplýva, že nie každý zistený prieťah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (II. ÚS 57/01, I. ÚS 46/01, I. ÚS 66/02). Pojem „zbytočné prieťahy“ obsiahnutý v čl. 48 ods. 2 ústavy je pojem autonómny, ktorý možno vykladať a aplikovať predovšetkým materiálne. S ohľadom na konkrétne okolnosti veci sa totiž postup dotknutého štátneho orgánu nemusí vyznačovať takými významnými prieťahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné prieťahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy (napr. I. ÚS 63/00). Ústavný súd už vo svojich predchádzajúcich rozhodnutiach judikoval, že ojedinelá nečinnosť súdu hoci aj v trvaní niekoľkých mesiacov sama osebe ešte nemusí zakladať porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (napr. I. ÚS 42/01). Postup okresného súdu, aj keď nebol vždy bez prieťahov, sa v označenom konaní zjavne nevyznačuje takými významnými prieťahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné prieťahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy.

S ohľadom na uvedené skutočnosti a v súlade so svojou doterajšou rozhodovacou činnosťou preto neprichádza do úvahy, aby ústavný súd mohol postup okresného súdu v označenom konaní po prípadnom prijatí návrhu (sťažnosti) na ďalšie konanie kvalifikovať ako porušenie základného práva sťažovateľky garantovaného čl. 48 ods. 2 ústavy, preto bolo potrebné predmetnú sťažnosť odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú.

Z uvedených dôvodov ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde rozhodol tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. septembra 2006